

3) Следва ли член 15 от Регламент (ЕО) № 2201/2003 на Съвета от 27 ноември 2003 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по брачни дела и делата, свързани с родителската отговорност, да се тълкува в смисъл, че процесуалните различия между правните уредби на двете държави — като разглеждането на делото при закрити врати от специализирани съдилища — са във висшия интерес на детето по смисъла на тази разпоредба [от правото на Съюза]?

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 2201/2003 на Съвета от 27 ноември 2003 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по брачни дела и делата, свързани с родителската отговорност, с който се отменя Регламент (ЕО) № 1347/2000; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 183).

Иск, предявен на 12 септември 2018 г. — Европейска комисия/Италианска република

(Дело С-576/18)

(2018/С 399/33)

Език на производството: италиански

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: V. Stromsky и D. Recchia)

Ответник: Италианска република

Искания на ищеца

- да се приеме за установено, че като не е приела всички мерки, необходими, за да се съобрази с решение на Съда на ЕС от 29 март 2012 г., дело С-243/10, относно възстановяването от получателите на помощите, за които е постановено, че са неправомерни и несъвместими с общия пазар по смисъла на решение 2008/854/ЕО ⁽¹⁾ на Комисията от 2 юли 2008 г., Италианската република не е изпълнила задълженията, които има по силата на това решение и на член 260 ДФЕС,
- да се разпреди на Италианската република да заплати на Комисията фиксирана сума, чийто размер е определен чрез умножаване на дневна сума в размер на 13 892 EUR по броя на дните на продължаване на нарушението, не по-малка от 8 715 000 EUR, от деня на постановяване на решението по дело С-243/10, до датата, на която бъде постановено решението по настоящото дело,
- да се разпреди на Италианската република да заплати на Комисията периодична имуществена санкция на шестмесечна основа, определена от Комисията, считано от шестмесечието, следващо датата на решението по настоящото дело, в размер на 126 840 EUR на ден,
- да се осъди Италианската република да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

С решение 2008/854/ЕО от 2 юли 2008 г. относно схема за помощи в хотелиерския сектор в Сардиния (Регионален закон № 9 от 1998 г. — неправилно използване на мярка за помощ № 272/98), публикувано в ОВ на ЕС L 302 от 13 ноември 2008 г., Комисията обявява за неправомерна и несъвместима с вътрешния пазар въпросната държавна помощ, отпусната от Италия, и разпорежда тя да бъде върната.

С решение от 29 март 2012 г., дело С-243/10, Комисия/Италия, Съдът приема за установено, че Италия не е изпълнила задълженията, които има по силата на това решение, тъй като в определения срок не е приела всички необходими мерки, за да събере от получателите помощите, отпуснати в рамките на посочената в това решение схема.

Повече от шест години след постановяване на това решение, въпреки многобройните покани от страна на Комисията към италианското правителство, голяма част от въпросните помощи още не са върнати. Излаганите във връзка с това доводи на италианското правителство, по-конкретно относно висящите вътрешноправни спорове, не са валидно оправдание за такова неизпълнение. Оказва се следователно, че към датата на предявяване на настоящия иск Италия все още не е възстановила напълно помощта и не се е съобщила напълно с решението на Съда по дело С-243/10.

Поради това Комисията иска от Съда да приеме за установено, че Италия е нарушила член 260 ДФЕС и му предлага да осъди Италия да заплати фиксирана сума и периодична имуществена санкция за всяко шестмесечие, докато не бъде напълно изпълнено решение по дело C-243/10.

⁽¹⁾ Решение на Комисията от 2 юли 2008 година относно схема за държавна помощ C 1/04 (ex NN 158/03 и CP 15/2003): неправилно използване на мярка за помощ N 272/98, Регионален закон 9 от 1998 г. (нотифицирано под номер C(2008) 2997) (ОВ L 302, 2008 г., стр. 9).

Жалба, подадена на 19 септември 2018 г. от Buonotourist Srl срещу решението, постановено от Общия съд (втори състав) на 11 юли 2018 г. по дело T-185/15, Buonotourist/Комисия

(Дело C-586/18 P)

(2018/C 399/34)

Език на производството: италиански

Страни

Жалбоподател: Buonotourist Srl (представители: M. D'Alberti, L. Visone, avvocati)

Други страни в производството: Европейска комисия, Associazione Nazionale Autotrasporto Viaggiatori (ANAV)

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Съда:

- да отмени обжалваното решение
- да обяви в съответствие с членове 263 ДФЕС и 264 ДФЕС, че решението на Европейската комисия от 19 януари 2015 г. в производството относно държавна помощ Sa.35843 (2014/c) (ex 2012/NN) (в размер на 1 111 572,00 EUR) е изцяло недействително в частта, в която се приема, че сумите, признати за компенсирани на задълженията за предоставяне на публична услуга по смисъла на Регламент (ЕИО) № 1191/69 (предоставяне на компенсация съгласно член 11 за тарифни задължения в областта на местния обществен транспорт)⁽¹⁾, трябва да се разглеждат като ненотифицирана мярка, представляваща държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 от Договора, несъвместима с вътрешния пазар;
- да обяви в съответствие с член 263 ДФЕС и член 264 ДФЕС, че решението на Европейската комисия от 19 януари 2015 г., в производството относно държавна помощ Sa.35843 (2014/c) (ex 2012/NN) (в размер на 1 111 572,00 EUR) е изцяло недействително в частта, в която налага на италианската държава да приеме оперативни мерки за възстановяване на помощта. Да осъди Комисията да заплати съдебните разноски, направени от Buonotourist s.r.l.

Основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят излага пет основания за отмяна на обжалваното решение:

I. Неправилност на обжалваното решение по отношение на квалификацията на разглежданата компенсация като „нова помощ“

Предоставеното обезщетение на жалбоподателя е следствие от решение за установяване на съответното право, прието от Държавен съвет през 2009 г. на основание на Регламент 1191/1969 по тарифни задължения, присъщи на концепцията за обществена услуга. Това решение от гледна точка на действието му не можело да бъде тълкувано като конститутивно по отношение на компенсационната мярка, а само като акт, която я обявява.